

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátu složeném z předsedy JUDr. Aleše Nezdařila a soudkyň JUDr. Blanky Trávníkové a Mgr. Markéty Jiráskové ve věci

žalobce: **EIT TRADING s.r.o.**, IČO: 28303628
sídlem Šumavská 31, 602 00 Brno
zastoupeného advokátem JUDr. Rostislavem Kovářem
sídlem Bráfova třída 770/52, 674 01 Třebíč

proti
žalovanému: **EWALS CARGO CARE spol. s r.o.**, IČO: 16189019
sídlem Prosecká 851/64, 190 00 Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Laipoldem
sídlem Rubešova 83/10, 120 00 Praha 2

o zaplacení částky 25 500 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 6. srpna 2020,

č. j. 14 C 100/2020-75

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. mění tak, že se žaloba s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci 25 500 Kč s úrokem z prodlení 8,05 % z této částky od 15. 1. 2019 do zaplacení, zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení vedeného před soudy obou stupňů ve výši 13 084,60 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalovaného.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem uložil soud I. stupně žalovanému zaplatit žalobci 25 500 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a současně uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 10 132,20 Kč (výrok II.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal proti žalovanému zaplacení předmětné částky z titulu sjednané smluvní pokuty. Dne 26. 10. 2018 byla učiněna žalobcem objednávka č. 1817988 na přepravu koberců. Součástí této objednávky byly obchodní podmínky, kde mimo jiné v článku 4 bylo uvedeno, že dopravce (žalovaný) není oprávněn uskutečnit příkládku, změnu SPZ či postoupení přepravy třetí osobě bez písemného souhlasu příkazce. Takové ujednání bylo penalizováno smluvní pokutou až do výše přepravného. Žalovaný přitom přepravu přepustil a žalobci nikdy tuto skutečnost nesdělil. Žalobce tedy uplatnil svůj nárok na smluvní pokutu.
3. Soud I. stupně uzavřel, že žaloba byla podána důvodně. Žalobce prokázal existenci uzavřené smlouvy o přepravě s žalovaným, na základě které se žalovaný zavázal vykonat pro žalobce coby odesílatele přepravu věci jako zásilky z místa odeslání do místa určení, a žalobce se zavázal žalovanému jako dopravci zaplatit za poskytnutou službu přepravné. V rámci sjednané smlouvy byly podstatné náležitosti takové smlouvy náležitě stanoveny (specifikace věci, určení místa odeslání a určení, závazek dopravce zásilku přepravit z místa odeslání do místa určení a závazek odesílatele za přepravu uhradit přepravné). Strany sjednaly možnost penalizace smluvní pokutou za porušení zcela přesně a konkrétně stanovených smluvních povinností, mezi nimi je i „zákaz postoupení přepravy třetí osobě bez písemného souhlasu disponenta příkazce“. Soud má za to, že takovým ujednáním bylo zcela jednoznačně myšleno, že přepravu nelze učinit prostřednictvím třetí osoby bez písemného souhlasu osoby oprávněné jednat za odesílatele, byť v obchodních podmínkách byla tato označena pojmem „disponent příkazce“. Žalovaný tuto svou předem sjednanou smluvní povinnost porušil, proto je nárok žalobce na smluvní pokutu po právu. Ujednání o smluvní pokutě pak také dle soudu I. stupně bylo v souladu s Všeobecnými přepravními podmínkami Sdružení automobilových dopravců ČESMAD BOHEMIA.
4. Proti rozsudku soudu I. stupně podal žalovaný včasné a přípustné odvolání. Namítal, že soud I. stupně učinil ve věci nesprávné závěry. Žalovaný sice provedl pro žalobce přepravu, ale na základě konkludentně uzavřené smlouvy. Ujednání o smluvní pokutě tak nebylo učiněno písemně v rozporu s obchodními podmínkami, na něž odkazuje objednávka žalobce. Navíc je ujednání o smluvní pokutě neurčitě. Žalovaný zdůraznil, že se soud I. stupně nijak nevypořádal s tím, že přepravu potvrdil žalobce v listě CMR. Navíc přeprava nebyla žalovaným postoupena.
5. Žalobce navrhl potvrzení rozsudku soudu I. stupně jako věcně správného.
6. V dané účastníci výslovně souhlasili s tím, aby o odvolání žalovaného bylo odvolacím soudem rozhodnuto bez jednání. Odvolací soud proto postupoval podle ustanovení § 214 odst. 3 o. s. ř. a o odvolání rozhodl dne 8. 1. 2021, aniž by za účelem vyhlášení rozsudku nařizoval ústní jednání. Odvolací soud přezkoumal odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně a jemu předcházející řízení podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., a poté dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné.
7. Mezi účastníky tohoto řízení nebylo sporné, že žalovaný provedl pro žalobce přepravu koberců z místa TIMZO, Sisalstraat 30, 828 1 Genemulden, NL do místa Koberce Pepo, Na Nivkách 266, 674 01 Třebíč ve dnech 31. 10. 2018 – 2. 11. 2018. Žalovaný nespороval, že mu byl znám obsah písemné objednávky č. 1817988 vystavené pro tuto přepravu žalobcem. Tato objednávka byla předložena v řízení výhradně ve verzi potvrzené pouze žalobcem, nikoli však také žalovaným. Objednávka obsahuje označení SPZ auta xxx a návěsu XXX. Objednávka dále obsahuje velmi malým písmem uvedené obchodní podmínky, když v článku 4 je uvedeno, že dopravce není oprávněn uskutečnit příkládku, změnu SPZ či postoupení přepravy třetí osobě bez písemného souhlasu disponenta příkazce. Takovéto jednání bude penalizováno smluvní pokutou až do výše přepravného. Dle článku 17 se tato přeprava řídí obchodními podmínkami uvedenými na www.eittrading.cz.
8. Podle čl. 1 odst. 1 Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), uveřejněné ve vyhlášce č. 11/1975 Sb. platí, že úmluva se vztahuje na každou smlouvu o přepravě

zásilek za úplaty silničním vozidlem, jestliže místo převzetí zásilky a předpokládané místo jejího dodání, jak jsou uvedena ve smlouvě, leží ve dvou různých státech, z nichž alespoň jeden je smluvním státem této Úmluvy. Toto ustanovení platí bez ohledu na trvalé bydliště a státní příslušnost stran.“ Čl. 31 této úmluvy upravuje mezinárodní pravomoc soudu tak, že spory vzniklé z přeprav podléhajících této úmluvě může žalobce vést, pokud je nevede u soudů smluvních států určených dohodou stran, u soudů toho státu, na jehož území a) má žalovaný trvalé bydliště, hlavní sídlo podniku nebo pobočku anebo jednatelství, jejichž prostřednictvím byla přepravní smlouva uzavřena, nebo b) leží místo, kde byla zásilka převzata k přepravě nebo místo určené k jejímu vydání; u jiných soudů nemůže žalobce spor vést. Soudy České republiky tak mají ve věci pravomoc dle místa sídla žalovaného.

9. Úmluva neobsahuje úpravu smluvních pokut coby obecného institutu závazkového práva. Tuto otázku je nutno posoudit podle čl. 5 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I), ve znění pozdějších předpisů platí pro přepravní smlouvy pravidlo, podle kterého v míře, ve které nebylo právo rozhodné pro smlouvu o přepravě zboží zvoleno podle článku 3, je právem rozhodným pro takové smlouvy právo země obvyklého bydliště dopravce za předpokladu, že se místo převzetí nebo místo doručení nebo obvyklé místo bydliště odesílatele nacházejí rovněž v této zemi. V posuzovaném případě nebylo tvrzeno a z ničeho nevyplývá, že by strany provedly volbu rozhodného práva. Zároveň je patrné, že se místo převzetí i obvyklé místo bydliště odesílatele nacházela ve stejné zemi jako obvyklé bydliště dopravce, tj. v České republice. Za rozhodné právo pro otázku přepravního je tak třeba považovat právo České republiky.
10. Podle ustanovení § 2048 o. z. ujednají-li strany pro případ porušení smluvené povinnosti smluvní pokutu v určité výši nebo způsob, jak se výše smluvní pokuty určí, může věřitel požadovat smluvní pokutu bez zřetele k tomu, zda mu porušením utvrzené povinnosti vznikla škoda. Smluvní pokuta může být ujednána i v jiném plnění než peněžitém.
11. Podle § 2555 odst. 1 o. z. smlouvou o přepravě věci se dopravce zavazuje odesílateli, že přepraví věc jako zásilku z místa odeslání do místa určení, a odesílatel se zavazuje zaplatit dopravci přepravné.
12. Odvolací soud se ztotožňuje se závěry soudu I. stupně o pravomoci českých soudů a rozhodném českém právu s tím, že mezi účastníky řízení byla bez pochybností sjednána smlouva o přepravě. Uzavření smlouvy o přepravě nebylo mezi účastníky ostatně ani sporné, neboť žalobce a žalovaný se liší jen ve svých tvrzeních ohledně ujednání smluvní pokuty. Odvolací soud však učinil odlišný závěr o předmětném nároku žalobce, neboť nemá za to, že žalobci vznikl nárok na zaplacení smluvní pokuty porušením článku 4 obchodních podmínek uvedených na objednávce č. 1817988.
13. Odvolací soud především zdůrazňuje, že dle výsledků dokazování nelze uzavřít, že by žalovaný porušil článek 4. Žalovaný nedopravoval zboží žalobce příkládkou (tedy příložením k jinému nákladu), když takové porušení nebylo ani v řízení popsáno. Odvolací soud dále konstatuje, že na objednávce žalobce č. 1817988 a na dokladu o přepravě CMR jsou potvrzeny zcela shodné SPZ, a to SPZ auta xxx a SPZ návěsu XXX. Přeprava tedy byla dle listu CMR provedena přesně těmi vozidly, které si žalobce objednal. Ke změně SPZ tak nedošlo. Odvolací soud rovněž nemá za to, že by žalovaný přepravu postoupil třetí osobě, neboť postoupení je převodem práv a povinností ze smlouvy jinému. Nic takového však v řízení nebylo ani tvrzeno, když nárok je uplatňován vůči původnímu dopravci – žalovanému a tomu bylo také zřejmé placeno přepravné (jiné tvrzení v řízení uplatněno nebylo). Práva a povinnosti žalovaného tak i dle popisu samotného žalobce nebyla převedena na jiného.
14. Odvolací soud se neztotožňuje s výkladem soudu I. stupně, podle něhož byla smluvní pokuta sjednána pro případ, kdy žalovaný neprovede přepravu sám, ale využije služeb jiného subjektu. Takové jednání žalovanému dle dikce článku 4 obchodních podmínek nebylo zakázáno, když

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

navíc musí odvolací soud zdůraznit, že žalobce si výslovně dle obsahu objednávky objednal vozidlo a tahač s určitou SPZ a těmito vozidly byla také přeprava provedena. Jestliže žalovaný uvedl, že šlo o vozidla jiné právnické osoby náležející ke stejnému holdingu jako žalovaný, pak nelze přehlédnout, že si tato vozidla žalobce vybral a jednoznačně objednal. Nelze tak dovodit, že by žalovaný provedl přepravu vozidly bez souhlasu žalobce, neboť v objednávce žalobce výslovně souhlas k přepravě určitými vozidly dal. Žalobce přitom v řízení nijak netvrdil ani neprokazoval, že by při volbě vozidel byl například nějakým způsobem uváděn v omyl.

15. Dle závěrů odvolacího soudu tak porušení článku 4 obchodních podmínek nebylo v řízení prokázáno. Jen na okraj je třeba poznamenat, že použití termínu „disponent příkazce“ v tomto článku je rozhodně neurčitostí, neboť žádný příkazce definován v obsahu objednávky není.
16. Odvolací soud se vzhledem ke shora uvedenému již dále podrobněji nezabýval tím, zda byla mezi účastníky řízení platně ujednána smluvní pokuta tak, že byly akceptovány žalovaným obchodní podmínky objednávky, aniž by žalovaný objednávku sám potvrdil. Odvolací soud jen doplňuje, že dle dosavadních výsledků dokazování smlouva mezi účastníky řízení v písemné podobě uzavřena nebyla, neboť objednávka, která jediná by za písemnou smlouvu mohla být považována, není žalovaným podepsána, což nelze nahradit tím, že dle článku 15. obchodních podmínek měl žalovaný smlouvu akceptovat i bez zpětného potvrzení. Akceptace smlouvy není její písemné uzavření a smlouva tak byla uzavřena pouze ústně či konkludentně. Žalovaný přitom namítal, že pro právní vztah platily také obchodní podmínky ČESMAD, které jsou uvedeny na stránce www.eitrading.cz. Na tuto stránku přitom odkazuje článek 17. obchodních podmínek objednávky a obchodní podmínky odkazované žalovaným tam jsou na určitém místě skutečně uvedeny, byť v řízení nebylo prokazováno, v jaké podobě byly www stránky v době uzavření smlouvy. Přitom dle článku 15. 3 těchto podmínek měla být smluvní pokuta sjednána písemně, jinak lze namítnout neplatnost ujednání, což žalovaný v řízení před soudem učinil.
17. Ze všech těchto důvodů postupoval odvolací soud podle ustanovení § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a změnil napadené rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku I. tak, že žalobu zamítl, a to s důvody podrobně uvedenými shora.
18. Výrok o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů je odůvodněn § 224 odst. 2 o. s. ř. a § 142 odst. 2 o. s. ř., když žalovaný byl v řízení plně úspěšný. Náklady žalovaného jsou tvořeny náklady právního zastoupení, když zástupce žalovaného učinil v řízení úkony v podobě převzetí věci, vyjádření k žalobě, vyjádření ze dne 20. 5. 2020 a odvolání proti rozhodnutí soudu I. stupně dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu. Za jeden úkon právní služby přitom náleží odměna ve výši 2140 Kč. K odměně náleží paušální náhrada hotových nákladů ve výši 300 Kč dle § 13 advokátního tarifu a DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř. Dále náhrada za soudní poplatek z odvolání ve výši 1275 Kč. Celkem tedy náleží žalovanému na náhradě nákladů řízení za oba stupně řízení částka uvedená ve výroku II. tohoto rozsudku. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné /§ 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř./.

Praha 8. ledna 2021

JUDr. Aleš Nezdařil v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.